

fuldt ud deler, maa jeg derfor give noget Udtryk. For det første maa det ganske særlig beklages, at de enkelte Musikkorps blive saa smaa. Det hører man fra alle udøvende Musikere, og den højtærede Minister sagde jo ogsaa, at de blive saa smaa, som de paa nogen Maade kunne være, naar det overhovedet skulde være forsvarligt. Men det vil sige, at de blive saa smaa, at deres Kvalitet derved nødvendigvis maa blive forringet. Jeg skal ikke undlade at udtale min Beklagelse over, at man ikke har fulgt det Forslag, der kom frem i det andet Ting med Tilslutning af selve de udøvende Musikere i Hæren. Det gik ud paa at forøge Korpsenes Størrelse og indvinde det fornødne dertil ved at give Afkald paa nogle af de højere Poster. Det var saaledes et Offer, der blev bragt fra Personalets Side. Som gammel Ingeniør-officer maa jeg endvidere ganske særlig beklage, at man har set sig nødsaget til at berøve Ingeniørregimentet al Musik. Man havde der et lille, men ret brugeligt Musikkorps, der har skabt megen Glæde. Det maa derfor i høj Grad beklages, at det fremtidig ikke skal findes. Det samme kan siges om et Par andre Korps, Kyst- og Fæstningsartilleriet, som jeg dog ikke i den Grad har kunnet følge. Og selv om man nu maa glæde sig over, at den næsten fuldstændige Afskaffelse af Musikken, der fandt Sted ved Hærloven, er afværget, kan man dog ikke tilbageholde en Beklagelse over, at der kun bliver saa lidt Musik tilbage. Man maa jo huske paa, at efter Hærloven af 1867 var det kun meget beskedne Musikkorps, der bleve tilbage. De nye Musikkorps, vi da fik, vare mindre end de fleste andre Hæres, men de talte dog 339 Personer, medens Tallet nu skal sættes ned til 188. Det er kun med Beklagelse, man kan se det. Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at henstille til den højtærede Forsvarsminister saa vidt muligt at have Opmærksomheden henvendt paa, at de Ønsker, som fra den Side ere udtalte, ogsaa maa ske Fyldest.

Naar vi nu se, at det, der væsentligst har været Aarsagen til at gennemføre dette Lovforslag, er et almindeligt Ønske fra Befolkningens Side, kunne vi ikke være i Tvivl om, at dette Ønske vilde have været endnu stærkere, hvis de militære Musikkorps havde haft Lejlighed til at gøre sig endnu mere gældende i den civile Befolkning, hvis de havde spillet noget mere, end Tilfældet har været, og paa sine Steder havde det i alt Fald sikkert kunnet lade sig gøre, at de kunde have

gjort sig mere gældende og kunde have vundet mere Sympati ved at udfolde en større Aktivitet. Dette være sagt, uden at det paa nogen Maade skal fremtræde som en Anke mod vedkommende.

Naar jeg saaledes har Betænklichkeiten at udtale og sikkert kan sige, at hvis der var det allermindste Haab om at faa noget udrettet, skulde jeg have gjort et ærligt Forsøg paa at stille nogle Ændringsforslag til Afhjælpning af nogle af Manglerne, saa maa jeg dog paa mine egne og min Gruppens Vegne bøje mig for de Grunde, der have været fremførte mod at søge at faa Forholdene forbedrede. Det er jo klart, at et Forsøg derpaa vilde langt fra gavne Sagen som saadan, det vilde snarere skade den, idet det jo vil være absolut umuligt at faa nogen Forandring af Betydning gennemført i Forslaget, og jeg skal derfor slutte med at anbefale dette høje Ting at lade Forslaget passere og vedtage det uforandret.

J. Pedersen: I Forsvarskommissionen var Spørgsmaalet om Musikkens Opretholdelse eller Afskaffelse et Spørgsmaal, der var Genstand for megen Forhandling. Det dukkede af og til op, og man kunde aldrig blive færdig med det, Afgørelsen blev stadig udsat, og da man endelig til sidst kom til det Resultat, at man af Hensyn til den stærke Stigning i øvrigt paa de militære Budgetter maatte gøre sig fortrolig med Tanken om at maatte undvære Musikken, saa var det sikkert med megen Beklagelse. Da Forslaget om Hærens Ordning kom til Landstinget i Begyndelsen af September 1909, var det altsaa uden Musik med Undtagelse af Livgardens Musikere. Jeg tvivler ikke om, at for manges Vedkommende i det andet Ting har det været ret tungt at træffe denne Afgørelse, og jeg er klar over, at Beklagelsen over det Resultat, man var kommen til, var ikke mindre i Landstinget. Der blev derfor i Landstingets Udvalg gjort et Forsøg paa i det mindste delvis at raade Bod paa det, der var sket. I Forstaaelse med den daværende Forsvarsminister stilledes der fra Udvalgets Side det Forslag, at Musikken skulde bevares med nogen Indskrænkning indtil 1. April i Aar. Som Ordfører anbefalede jeg ved anden Behandling at følge dette Forslag, idet jeg gjorde gældende, at der derved vilde være to Rigsdagssamlinger, i hvilke Regering og Rigsdag kunde faa Lejlighed til paa ny at overveje, om man alligevel ikke skulde gaa en anden Vej end